

.....นักเขียนคุยกับท่านผู้อ่าน.....

เรื่องเวรกรรมมีจริง ไม่มีใครหรอกที่จะหนีกรรมที่ตนเองทำไว้ได้ กรรมนั้นต้องได้รับอย่างแน่นอน บางคนอาจรับกรรมทั้งที่ยังมีลมหายใจอยู่ บางคนอาจรับกรรมเมื่อสิ้นลมหายใจไปแล้ว หากเปรียบเทียบและบาปเหมือนกับต้นไม้ ก็คงเปรียบได้ว่า บาปและบุญก็คงเป็นคั้งต้นไม้ที่ออกผลไม่พร้อมกัน บางต้นอาจออกผลในทันทีที่กระทำ บางต้นอาจออกผลในอีกชาติหน้าหรือชาติใดสักชาติหนึ่ง

อย่างเช่นยายริน ยามที่มีลมหายใจอยู่ก็รับผลบาปที่ตนเองได้โกงที่ดินของพี่สาว เมื่อสิ้นลมหายใจไปแล้วยังต้องไปเกิดเป็นเปรตส่งเสียงกรีดร้องวิงวอนขอให้ลูกๆ มาช่วยให้พ้นกรรม

เพราะลูกๆ ต่างมีความโลภด้วยกันทุกคน จึงไม่ยอมคืนที่ดินให้แก่ลูกหลานของคุณป้าเขียนตามที่เปรตยายรินวิงวอนร้องขอ ครั้นเมื่อผลกรรมตามมาทัน ลูกๆ ของยายรินต้องสิ้นชีพลงด้วยความตีกะนองของแต่ละคน ที่สุดก็ต้องมาเกิดเป็นเปรตตามกรรมของแต่ละคน

บาปคือสิ่งที่น่ากลัว แต่เพราะทุกคนไม่เชื่อว่าบาปมีจริง จึงคิดก่อกรรมทำชั่วกันอย่างไม่เว้น

ฝากด้วยนะค่ะ “คำสาปแห่งของคุณชวด” นิยายที่มีทั้งเรื่องบุญและบาป และผลของบาปที่ต้องรับ กราบขอบพระคุณท่านผู้อ่านทั้งแฟนเก่าและแฟนใหม่ทุกๆ ท่านไว้ ณ. ที่ตรงนี้ด้วยค่ะ

ด้วยความปรารถนาดีจากนักเขียน “วิริฐา”

คำสาปแช่งของคุณชวด 1 “วิริฐา”

สายน้ำที่ไหลเชี่ยวเป็นตะลอกอยู่กลางคลองพระองค์เจ้าไชยบุษิตในยาม
ตะวันตกงจ้าวอยู่กลางท้องฟ้า กลางลำคลองจึงแลมองดงามประหนึ่งเม็ดเพชร
พลอยที่งามระยิบระยับ

แสงทองบนท้องฟ้าได้ทอแสงระยิบมายังหลังคาเรือนไทยหลังใหญ่อัน
ดงามและได้บ่งบอกถึงฐานะของผู้ครองเรือนได้เป็นอย่างดียิ่ง ฐานะที่ร่ำรวย
และร่ำรวยเหนือผู้ใดในระแวกนั้น

เจ้าของเรือนก็คือคุณชั้น ผู้ซึ่งเป็นน้องสาวสุดที่รักของท่านหมื่นวิมล
อำนวยเหตุ คุณชั้นถือเป็นหญิงสาวทั้งดงามทั้งใบหน้าและกิริยาอันงดงามราวกับ
นางในวรรณคดีคนหนึ่งซึ่งดงามมากคนหนึ่งในยุคสมัยของรัชกาลที่ 5 เชียว

เพราะความสวยงามอ่อนช้อยสมกับที่เกิดมาเป็นกุลสตรีไทย ช้ำยังเลิศ
กว่าสตรีทุกนางในสมุทรปราการ ร่ำรวยมหาศาล และยังเป็นน้องสาวของเจ้า
ใหญ่นายโตเชียงหมื่นวิมลอำนวยเหตุอีกด้วย คุณชั้นจึงออกจะมีความหยิ่ง เจ้ายศ
เจ้าอย่าง ถือตนว่าสูงศักดิ์ยิ่งกว่าผู้ใด จนไม่มีชายใดกล้าเข้าใกล้ หรือแม้จะแอบ
ขำเลียงชายตามองยังไม่กล้า

คุณชั้นเป็นหญิงสาวโสดที่ไม่เคยออกเรือนกับชายใดมาก่อน เจ้าหล่อนไม่
มีบุตรีชาติที่ต้องสืบทอดรับมรดกที่ดินอันมหาศาลตลอดจนเครื่องเพชร เครื่องทอง
เครื่องนาครหรือกระทั่งเครื่องเงินอีกมากมาย

เมื่อชีวิตสาวโสดที่ต้องอยู่เพียงลำพัง แม้มิมีข้าทาสรับใช้มากนักหลายตา
หากต้องอยู่เพียงลำพังชีวิตจึงเหงา เศร้า ถึงร่ำรวยสิ้นฟ้า หากเมื่อต้องแลมองไป
ทางใดๆ จะเป็นทางซ้าย หรือทางขวาล้วนมีแต่ผู้อื่น หรือทาสรับใช้ในเรือน

คุณชั้นจึงไปรับหลานสาวชื่อเฟียนซึ่งเป็นธิดาของหมื่นวิมลที่เป็นพี่ชายของท่านมาเลี้ยงดู และหมายใจที่จะขมรดกอันเป็นที่ดินอันมากมายถึงสองร้อยกว่าไร่พร้อมกับทรัพย์สินอื่นๆอีกมากมายให้แก่เด็กหญิงเฟียน

เด็กหญิงเฟียนถึงว่าเป็นหลานกำพร้าที่ใกล้ชิดกับคุณชั้นมากที่สุดคนหนึ่ง สงสารเมื่อบิดามารดาต้องแย่งทางกัน ด้วยหมื่นวิมลอำนาจใหญ่ได้แต่งงานใหม่กับหญิงสาวบ้านไกล ส่วนคุณม้วนมารดาของเด็กหญิงเฟียนก็แยกไปแต่งงานใหม่กับนายขาบ เด็กหญิงเฟียนจึงถูกคุณชั้นขอมารับเลี้ยงดูด้วยความรัก ความเอ็นดู ความเมตตา และความสงสารจากหมื่นวิมลอำนาจใหญ่ นับแต่ยังเยาว์วัย

คุณชั้นเลี้ยงดูหลานสาวคนเดียวนับแต่ที่หลานสาวยังมีอายุได้เพียงไม่ถึงขวบ และเลี้ยงดูมาจนกระทั่งเด็กหญิงเฟียนอายุได้เจ็ดปีในปีนี้เป็นธรรมดาของเด็กอายุเพียงเจ็ดขวบย่อมมีเพื่อนและซุขชนกันเป็นธรรมดา เหมือนกับวันนี้ที่คุณชั้นต้องค้นหาหลานสาวเสียหัวเรื้อน

ดวงตาคู่หวานปนโศกจากสตรีผู้สูงศักดิ์ได้พยายามกวาดสายตามองหาหลานสาวที่รักเป็นดังดวงใจของเจ้าหล่อน ร่างบอบบางจึงค่อยๆก้าวลงจากกระไดเรือนอย่างช้าๆและลงมั่งนางในวรรณคดี แล้วเดินตรงมายังศาลาท่าน้ำ แลเห็นร่างเล็กๆของหลานสาวนั่งเล่นอยู่ตรงศาลาท่าน้ำ จึงเอ่ยขึ้นมาว่า

“เฟียนมานั่งเล่นชายของอยู่ที่ศาลาท่าน้ำนี่เอง อารีก็ค้นหาเสียหัวเรื้อน”

เด็กหญิงเฟียนหันขวับไปยังเสียงนั้นอย่างรวดเร็วจนหัวจุกบนศีรษะต้องสั่น แม้ปิ่นทองคำที่ปักอยู่บนศีรษะยังเกือบหล่นลงมา

“คุณอาชั้นหาหลานมีธุระอันใดเจ้าคะ”

เด็กหญิงเฟียนถามเสียงอ่อนโยน ท่าทางอ่อนช้อยสมกับที่เกิดมาในชาติตระกูลอันสูงส่ง

“ไม่มีอันดอกจ๊ะ เห็นหายตัวก็เลยนึกห่วง เกรงจะตกน้ำตกท่าไปเสียก่อน ยิ่งว่ายนํ้าว่ายท่าไม่เป็นเสียอีกด้วย”

คุณชั้นเอ่ยอย่างห่วงใย ดวงตาคู่สวยหวานที่มองมายังหลานสาวเปี่ยมไปด้วยรัก เมตตา ห่วงใย สงสาร

“หลานมานั่งเล่นขายของอยู่กับอ่อนที่ศาลาท่านานแล้วเจ้าคะ”

เด็กหญิงผิวนตบเสียงอ่อนโยน ใบหน้าอ่อนเยาว์ยิ้มระรื่น

“เล่นมานานแล้ว เชียงนั้นก็คงเบื่อแล้วสินะ อ่อนประเดี๋ยวเองช่วยพาหลานเข้าไปอาบน้ำทีนะ จะได้ขึ้นเรือนไปกินข้าวกินปลา กัน ตะวันใกล้ตกดินแล้ว” ประโยคท้ายของคุณชั้นหันไปพูดกับน้องอ่อนทาสในเรือน

“เจ้าคะ ไปเจ้าคะคุณหนู อ่อนจะพาไปอาบน้ำ”

สิ้นเสียงอันอ่อนโยนจากน้องอ่อนทาสในเรือน ร่างอ้วนจึงค่อยๆ คลานเข้าเข้าไปใกล้กับเด็กหญิงผิวน แล้วโอบประคองร่างเล็กๆ หากแต่อีกฝ่ายกลับสะบัดร่างหนีท่าทีแสนงอน

“ขอเล่นขายของอีกนิดไม่ได้ร้อ่อน”

เด็กหญิงผิวนตบเสียงอ่อนละห้อย วิงวอนต่อน้องอ่อนทาสในเรือนทั้งน้ำเสียงและแววตา

น้องอ่อนจึงได้แต่นั่งก้มหน้ามองพื้นกระดานศาลาท่าน้ำอย่างนิ่งๆ ด้วยเจียมตนเจียมใจว่าเป็นเพียงทาส ไม่กล้าแม้สบหน้ากับเจ้านาย

“ไม่ได้ ต้องให้อ่อนพาไปอาบน้ำประเดี๋ยวนี้ อ่อนรีบพาหลานเข้าไปอาบน้ำประเดี๋ยวนี้”

คุณชั้นตวาดเสียงเข้ม ใบหน้างามเริ่มมีฉายแววดุจคนจนเด็กหญิงผิวนและน้องอ่อนต้องพากันกลัวจนนั่งก้มหน้าตัวสั่นด้วยความกลัว ด้วยคุณชั้นก็แปลกๆ

ตรงที่ยามใจดีก็แสนดีใจหาย ยามคร่ำครวญขึ้นมาแม้ว่าไพร่ในเรือนยังพากันหวาด
ผวา ไม่เว้นกระทั่งเด็กหญิงเหียนหลานสาวที่คุ้นซันสุดแสนรักยังหวาดกลัว กลัว
จนแทบไม่กล้าหายใจ ได้แต่นั่งก้มหน้านิ่ง สองดวงตาจ้องมองแต่พื้นกระดาน
เรือน

“เจ้าคะคุณซัน คุณหนูเจ้าขา ไปอาบนํ้าก่อนเถิดนะเจ้าคะ ประเดี๋ยวคุณอา
ซันของคุณหนูท่านจะเฝ้าคุณหนูนะเจ้าคะ”

นังอ่อนวิงวอนเสียงอ่อนโยน เด็กหญิงเหียนจึงยืมจางๆก่อนเอ่ยเสียงอ่อน
กับคุณซัน

“คุณอาซันเจ้าขา”

“ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อนละห้อย ดวงตาวิงวอนเช่นนั้น อาไม่ใจอ่อนกับเจ้า
ดอกนะเหียน ไป รีบไปอาบนํ้าอาบทำเสียก่อนที่พระอาทิตย์จะตกดิน”

เด็กหญิงเหียนยังคงนั่งก้มหน้านิ่ง จนนังอ่อนต้องค่อยๆขยับร่างอ้วนเข้า
ใกล้อีกครั้ง ก่อนกระซิบเสียงแผ่ว

“ไปอาบนํ้านะเจ้าคะคุณหนูเหียน อ่อนจะถูตัว ขัดขมิ้นให้เหลืองไปทั้งตัว
เชียวเจ้าคะ”

นังอ่อนทั้งเอ่ยเสียงอ่อน สองมือก็ยังลูบไปตามเนื้อตัวของนายตัวเล็ก
อย่างรักและนุชา

“ไปอาบนํ้าก็ได้ ไม่ใช่อยากถูตัวด้วยขมิ้นกับมะขามเลย มันเจ็บ
ตามตัว และตัวยังเหลืองอีก หิวข้าวแล้วด้วย”

เด็กหญิงเหียนยังคงมีตอรองกับนังอ่อนทาสในเรือนอีก นังอ่อนยิ้มอย่าง
อ่อนโยน พักหน้าช้าๆอย่างเอาใจนายน้อย

“เจ้าคะ เมื่อหิวข้าวแล้วก็ต้องรีบให้อ่อนพาไปอาบนํ้าก่อนสิเจ้าคะ”

นั่งอ่อนแอเสียงอ่อนเหมือนชื่อ เด็กหญิงหัวจุกจึงพยักหน้าช้าๆ ก่อนหัน
หน้าไปทางคุณชั้น

“หลานไปอาบน้ำประเดี๋ยวแล้วจะขึ้นเรือนมาทานข้าวกับคุณอาะเจ้าคะ”

“จะ รีบๆ ไปเถิด อาจะรอ” คุณชั้นรับคำเสียงอ่อนหวาน เด็กหญิงหัวจุก
จึงหันไปพูดกับนั่งอ่อน

“ไปสิอ่อน ยังนั่งก้มหน้ามองพื้นกระดานศาลายู่นนั่นแหละ จันอยาก
อาบน้ำแล้วนะ”

“เจ้าคะ” นั่งอ่อนรับคำ แล้วจึงโอบประครองร่างเล็กๆ ให้ก้าวไปยังหัว
สะพานทำน้ำ แล้วใช้ขันตักน้ำจากคลองพระองค์เจ้าไชนุชิตขึ้นมาอาบให้กับร่าง
เล็กๆ ด้วยความรักและเกรงกลัวในความเป็นหลานสาวของเจ้านายเหนือหัวของนั่ง
อ่อน

.....

พออาบน้ำและเช็ดตัวให้แก่เด็กหญิงผิวน้ำแห้งเรียบร้อยดีแล้ว นั่งอ่อนจึง
พาเด็กหญิงก้าวขึ้นกระไดเรือน แล้วโอบประครองให้เดินผ่านระเบียงเรือนก้าวเข้า
มาภายในเรือนซึ่งเป็นห้องโถงใหญ่ซึ่งมีเครื่องประดับห้องโถงอย่างมากมายและ
งดงามประหนึ่งสวรรค์ชั้นฟ้า โตะ ตู้ เก้าอี้ล้วนเป็นไม้สักทองที่ตกแต่งด้วยลาย
ดอกบัวบ้าง ลายหัวสิงห์บ้าง

นั่งอ่อนยังคงโอบประครองร่างเล็กๆ ตรงไปยังห้องนอนด้านหลังของเรือน
ไทย แล้วรีบเช็ดเนื้อตัวที่ยังคงเปียกอยู่กับหยดน้ำจันทน์แห้งก่อนที่จะไปหยิบเอา
ผ้านุ่งสีเขียวอันเป็นสีโปรดของเด็กหญิงผิวน้ำมานุ่งเป็นโจงกระเบน หยิบเอาเสื้อ
คอกระเช้าสีแดงขึ้นมาสวมให้แก่ร่างเล็กๆ จากนั้นนั่งอ่อนก็หยิบหวีเสนียดขึ้นมา